

SEBASTIAN FITZEK

PLAYLIST

Psychotriler

EDÍCIA
MIMO ZÁKONA

SEBASTIAN
FITZEK

PLAYLIST

TATRAN

Z nemeckého originálu Sebastian Fitzek: PLAYLIST,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Knaur Verlag, ein Imprint Verlagsgruppe
Droemer Knaur GmbH & Co. KG, Mníchov 2021,
preložila Zuzana Kováčiková.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2024 ako 5447. publikácia
a 48. zväzok edície Mimo zákona.

Vydanie I.

Prebal a väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Zuzana Šulajová

Jazykové redaktorky Ina Martinová, Zlata Sršňová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

The book has been negotiated through AVA international GmbH,
Germany (www.avainternational-de).

Copyright © 2021 by Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG,
Munich, Germany

Translation © Zuzana Kováčiková 2024

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2024

ISBN 978-80-222-1516-9

Všetky skladby z Felininho playlistu, ktoré sa spomínajú v tejto knihe, skutočne existujú. Umelci ich skomponovali špeciálne pre tento triler a ich hudba a texty inšpirované príbehom zasa významne ovplyvnili dej.

*Pre Bena (klávesy), Jörga (basgitara) a Jacqua (gitara),
ktorí spolu so mnou snívali sen, až kým nás, žiaľ,
nedostihla realita. Mali by sme sa čo najskôr
zasa stretnúť. Skúška kapely?*

Presne o 18.42, tri týždne, dva dni a deväť hodín potom, čo jeho dcéra cestou do školy bez stopy zmizla, dvakrát zazvonil zvonček pri domových dverách a Thomas Jagow zistil, že ľudská hrôza nepozná hraníc. Osud neberie ohľad na to, či si človek myslí, že už viac neunesie.

„Haló?“ zavolať do prázdna zanedbanej predzáhradky.

Už tri roky žili v mestskej časti Nikolassee, pridrahej na ich pomery, no iba v malom bungalove, ktorý postačoval pre trojčlennú rodinu. Sivý dom s plochou strechou trochu ostýchavo stál medzi prepychovými vilami na kraji mestského parku Rehwiess. Majetnejší kupec by ho určite zbúral a na jeho mieste postavil luxusnú novostavbu, takú, ktorá by zodpovedala okolitej výstavbe. Spočiatku, keď Thomas ešte veril, že ho povýšia na riaditeľa Grunewaldského súkromného gymnázia, na ktorom vyučoval zemepis a fyziku, to aj plánovali. Miesto riaditeľa však dostal niekto iný a Thomasov plat odvtedy stagnoval. Spolu s platom manželky Emilie, ktorá pracovala ako zdravotná sestra, im peniaze vystačovali akurát na splatenie úverových splátok a ďalších výdavkov, pokiaľ mali mať na konci mesiaca ešte dosť peňazí na bežné životné potreby. Najvyššie náklady šli na ich pätnásťročnú dcéru Feline. Už len výdavky na jej oblečenie, topánky a športové veci sa z roka na rok zdvojnásobovali – až kým zo dňa na deň neklesli na nulu.

Až do jej únosu, pomyslel si Thomas, ktorý sa ešte vždy nevzdával nádeje, že raz niekto zavolá a bude žiadať výkupné. Pritom vedel, že je to nepravdepodobné. Jagowovcom nebo-

lo čo vziať. Nič nezdedili, nič nenasporili. Bolo to badať už zvonka.

„Podľa záhrady zistíš, akí bohatí sú jej majitelia,“ hovorila jeho matka, a ak mala pravdu, tak Jagowovci boli chudáci, pretože na rozdiel od susedov si nemohli dovoliť záhradných architektov, ktorí by ich záhradu pravidelne pretvárali na prírodné umelecké dielo. Zatiaľ čo oproti u Heussnerovcov vyzerali živé ploty a krušpány ako z 3D tlačiarne, ich trávnik a chodníček vedúci k domovým dverám, ktoré Thomas práve otvoril, pokrývalo jesenné lístie.

Kôpka väčších listov z lipy sa dostala až po rohožku pred bungalovom, takže Thomas tú tehlu takmer prehliadol. Až keď vykročil do jemného mrholenia, typického pre október v Berlíne, čo prispievalo k zvýšeniu počtu samovrážd, zakopol o akúsi červenú prekážku veľkosti knihy.

Thomas sa začudoval, kde sa tam ten cudzí predmet vzal. Zohol sa k nemu a všimol si prilepený lístok. Lepiaca páska nedržala na pórovitej štruktúre pevne. Ďalší poryv vetra by lístok pravdepodobne strhol a on by si ho nikdy neprečítal. Uvidel písmo napísané rukou mladého dievčaťa:

Som spät, ocko.

2

Thomas kľačal pred tehľou, ruky sa mu triasli, telo zaplavila horúčava, akoby nevyšiel z domu, ale postavil sa k ohrievaču.

Čo to má znamenať?

Stále kľačiac na kolenách sa rozhladol. Nikoho nevidel. Možno je to iba krutý žart niektorého z detí od susedov, ktoré sa najskôr z klasických médií, neskôr aj zo sociálnych sietí dozvedelo o strašných detailoch Felinho únosu.

Thomas roztrasenými prstami odlepil lístok z tehly, tá sa pri tom zakývala. Obrátil ju a našiel ďalší odkaz, ešte tajomnejší ako ten prvý.

Tvoril ho jediný predmet, malý kľúč, ktorý mu pripomínal Emiliin kľúč od kufra. Aj ten bol k nej pripevnený iba úzkym prúžkom lepiacej pásky. Takmer spadol Thomasovi do ruky, keď zdvihol tehlu.

Čo sa to tu deje?

Thomas, ešte vždy na kolenách, sa otočil k domovým dverám, ktoré rozrazil vietor, a premýšľal, či má zavolať Emiliu. Pred chvíľou si vzala večerné Válium, po ktorom bude nasledovať ďalšie, pravdepodobne okolo polnoci. S trochou šťastia sa jej po druhej ráno podarí na niekoľko minút zaspáť, ale potom ju opäť zobudí strach o Feline a začne sa pre ňu ďalší deň plný neznesiteľnej neistoty.

Thomas sa rozhodol, že sa pokúsi prísť veci na koreň najskôr sám. Bol si istý, že za záhradnou brávkou narazí na chichotajúcich sa školákov, ktorí utečú, len čo sa im prihovoria.

Záhradná cestička sa mierne zvažovala. Výhľad na chod-

ník zakrývali vysoké vždyzelené kríky. Spráchnivená drevená bránka bola zvyčajne zatvorená, no teraz jej pánky škripali vo vetre. Thomasovi zapraskali kĺby, keď vstal zo zeme, a odrazu objavil šípky.

Tri šípky, dlhé asi desať centimetrov, jednu z nich už takmer úplne zakrylo lístie. Boli nakreslené červenou kriedou na mokrej dlažbe a ukazovali k záhradnej bránke.

Ukazovateľ smeru?

Počiatkové vzrušenie sa vytratilo, teraz sa cez Thomasovo tenké oblečenie predierali chlad a vlhkosť. Vôbec by mu neprekážalo nosiť deň čo deň tie isté nohavice a tú istú polo-košelu s dlhými rukávmi, ktoré mal na sebe v deň Felininho zmiznutia. Stálo ho nekonečne veľa úsilia dbať na svoj zovňajšok, výzor preňho stratil význam. Nesmel však dopustiť, aby vyzeral zanedbane a aby mu tmavé brčkavé vlasy divoko odstávali od hlavy. Nie keď ho verejnosť bažiacia po senzácii skúma pod lupou médií. Pôsobilo by negatívne, keby o seba vôbec nedbal, rovnako však aj keby vyzeral ako model z reklamy na tmavé obleky. Preto vždy, keď išiel von, zvolil jednoduchý, ale upravený outfit. Modrá košela, čierne džínsy.

Deň čo deň.

Od Felininho únosu.

Ak to bol únos.

Kiežby.

Thomas otvoril záhradnú bránku a vyšiel na ľudoprázdny chodník. Na nohách mal len papuče, ktoré si obul, keď nečakane zazvonil zvonček pri dverách. Cez plstené podrážky prenikala do nich vlhkosť a ponožky ju nasávali ako špongia. Cítil sa, akoby už prechladol, akoby mal horúčku, čo však mohli spôsobiť aj surreálne okolnosti, ktoré práve zažíval. Takmer sa pošmykol na šupke z gaštana na zemi.

Vydĺždená cesta bola taká široká, že autá mohli pohodlne parkovať na oboch stranách, no tých niekoľko málo majiteľov domov sa dohodlo, že budú stáť iba na jednej strane cesty. A to na tej protilahlej od ich bungalova. Aj keby nebolo toho

neoficiálneho pravidla, Thomas by si všimol dodávku, ktorá parkovala v rozpore so susedskou dohodou na „nesprávnej“ strane asi dva metre od neho.

Bola taká špinavá, že sa nedalo povedať, či je sivá alebo biela. Zadné krídlové dvere mali niečo spoločné so záhradnou brávkou k bungalovu: neboli zatvorené, ale pootvorené.

Bola to iba malá medzera, ale badateľná na prvý pohľad, ako aj to, že auto nemá tabuľku s evidenčným číslom.

„Haló?“ zakričal Thomas opäť zbytočne. Akoby sa niekto, kto si dal – nech už z akéhokoľvek dôvodu – námahu s tým zvláštnym zinscenovaním, nechal len tak odhaliť a vyskočil by spoza niektorého zo stromov v stromoradí.

Thomas dobehol k autu a najskôr ho raz obišiel. Potom nazrel do kabíny vodiča. Za volantom nikto nesedel. Bez rozmýšľania otvoril zadné dvere. Pritom si chránil tvár ľavým laktom pre prípad, žeby sa naňho niekto vrhol a chcel ho udrieť.

Nezasiahli ho však päste ani zbrane, ale jedno jediné slovo, ktoré ho vyviedlo z rovnováhy, akoby sa pod ním zatriasla zem: „Ocko?“

3

Nemohol tomu uveriť. Zľakol sa, že má halucinácie. Bol to však skutočne hlas jeho dcéry. Aj postava, ktorá sa krčila v tmavom kúte pravého zadného rohu dodávky, pripomínala Feline. Štíhla, na jej vek normálna výška meter šesťdesiatpäť, vlasy po pleciah, ktoré jej padali do tváre.

„Feline?“

„Ocko?“

Panebože.

„Feline, si to ty?“

Chvíľu rozrušene hovorili jeden cez druhého. Aj keď si už bol Thomas istý, že je to jeho dcéra, nemohol tomu uveriť. Zdalo sa mu, akoby blúznil v horúčke.

Prosím, nech sa nezobudím. Prosím, nech o chvíľu držím Feline v náručí, hovoril si, zatiaľ čo nastupoval do dodávky.

Nebolo tam svetlo. Dodávka stála presne medzi dvomi poličnými lampami, takže dovnútra, kde to páchlo prachom, náradím a studeným potom, si našli cestu iba zvyšky aj tak slabého osvetlenia.

Thomas si pri nastupovaní udrel koleno, no tá bolesť nebola nič v porovnaní s pocitom šťastia, keď vzal svoje dieťa do náručia.

Len pätnásťročné dievča, ktoré pod vrstvou strachu a zúfalstva ešte vždy voňalo ako jeho dcéra. Aj pod hrubou košeľou, ktorú mala na sebe, cítil svoju dcéru. Jej obrisy sa čoraz viac hodili k hlasu, ktorý mu tak dlho chýbal a o ktorom si už začal myslieť, že ho nikdy viac nezačuje: Feline!

„Ocko, prosím ťa, odpútaj ma!“

Zvierať svoje milované dieťa v náručí a dýchať s ním v rovnakom rytme. Tá chvíľa ho úplne pohltila, preto mu chvíľu trvalo, kým pochopil, čo mu hovorí.

„Mám ťa odpútať?“

Až teraz si uvedomil, prečo ho dcéra objíma iba jednou rukou. Pravú ruku mala pripútanú nad hlavou. Keď ňou pohla, ozvalo sa rinčanie kovu.

Putá.

Bola pripútaná ku kovovej konštrukcii pod strechou dodávky. Visela na tenkej, ale pevnej rúrke.

Putá?

Zrazu bolo Thomasovi jasné, na čo má použiť kľúč, ktorý objavil pod tehľou. Strčil ho do maličkého vrečka, ktoré z čisto dizajnových dôvodov zdobí predné vrečko takmer každých džínsov. Naozaj pasoval, ako zistil, keď ho po chvíli, ktorá mu pripadala ako celá večnosť, skrehnutými prstami konečne vybral a zasunul do zámku.

„Ocko, prosím ťa, ponáhľaj sa! Bojím sa!“

„Všetko bude v poriadku, zlatko. Všetko bude v poriadku.“

V okamihu, keď sa chystal otočiť kľúčom, začul melancholický spev. Od ľaku sa mu rozbúchalo srdce, akoby mu chcelo vyskočiť z hrude, a kľúč mu vypadol z ruky.

„Och nie, prepáč,“ vyjachtal, no jeho slová aj Feline vzlyky prehlušila hudba, ktorú Thomas rozpoznať ako vyzváňací tón až vtedy, keď zdvihol z podlahy dodávky zúrivo blikajúci telefón.

„*Tak veľmi bolí, že po takom dlhom čase z nás dvoch nič neostane,*“ spieval chrapľavý mužský hlas, ktorý znel veľmi smutne.

Na displeji smartfónu si prečítal príkaz:

RADŠEJ TO ZDVIHNI, THOMAS!

Čo to má byť?

Premýšľal, či môže hovor ignorovať. Chcel pohľadať kľúč, vyslobodiť Feline a priviesť ju späť tam, kde boli kedysi šťastní.

Samozrejme, všetko v ňom kričalo, aby hovor aj srdcervúcu hudbu odmietol, až na jeden jediný, prenikavý vnútorný hlas, ktorý ho upozorňoval na to, čo bolo zrejme: *Niektó, kto si dá námahu, aby prilepil na tehlu lístok s odkazom aj kľúč a nakreslil na chodník šípky kriedou, ťa nenechá len tak odísť!*

RADŠEJ TO ZDVIHNI, THOMAS!

A tak poslúchol. A dopustil sa najväčšej chyby vo svojom živote, keď krátko nato, ako spevák vyslovil „Zbohom“, prijal hovor.

„Haló?“

Hlas na druhom konci linky povedal iba zopár viet. Slová, ktoré Thomasovi vzali najskôr dych. Potom rozum. A nakoniec mu otrávil dušu.

„Ocko?“ ozvala sa Feline, ešte vždy pripútaná k rúrke.

Pozrel sa na ňu. Bol vďačný, že si v prítmí nevidia do očí.

„Je mi to ľúto,“ zašepkal a položil mobil späť na dlážku.

„Čo tým myslíš?“ spýtala sa Feline. Hlas jej preskakoval, znel ako z desiatky rokov starej, obohratej kazety. „Čo je ti ľúto?“

Zvýšila hlas, a predsa znel veľmi slabo. Akoby si už priveľa vytrpela a nedokázala zniesť svoj osud ani o sekundu dlhšie.

Thomasovi to netrhlo iba srdce. Trhlo mu to aj rozum, a predsa nemohol inak.

„Je mi to tak veľmi ľúto, zlatko.“

Vystrela k nemu voľnú ruku, no vedel, že sa ho teraz nesmie dotknúť, inak bude po všetkom. Zaváha a nebude mať silu. A práve teraz potrebuje nadľudskú silu.

„ČO JE TI LÚTO?“ zavrešťala naňho z posledných síl ako človek, ktorý cíti, že je odsúdený na smrť.

A *presne to aj je*, pomyslel si Thomas. Odvrátil sa od nej a vystúpil z dodávky.

„Ocko, čo to robíš? Nie. Prosím, nie! Nenechávaj ma tu!“

Thomasovi vyhrkli slzy, väčšie ako kvapky, ktoré padali na strechu dodávky.

„Lúbim ťa, anjelič,“ vyhlásil a zatvoril dvere. Len čo tak

urobil, motor naštartoval, zadné svetlá zablikali a dodávka sa dala do pohybu. Vzala mu to, čo miloval, a nechala mu iba bolesť.

„NENECHÁVAJ MA TU!!!“

Thomas sa doslova potácal. Na spiatočnej ceste zabudol dýchať, lapal po dychu a musel sa oprieť o gaštan. Stúpanie k bungalovu ho stálo viac síl ako maratón.

Dážď našťastie zosilnel, takže nemusel manželke, ktorá ho s úzkostlivým výrazom na tvári privítala v predsieni, vysvetľovať slzy.

„Čo si robil vonku?“ spýtala sa Emilia a podozrievavo si ho premeriavala. Hľadela na jeho vlasy, z ktorých kvapkala voda, mokré nohavice a papuče. „Čo sa stalo?“

„Nič,“ odvetil Thomas a zahanbene uhol pohľadom. Zastvoril za sebou dvere a mal pocit, akoby tým navždy vymkol zo svojho života šťastie.

„Iba kuriér,“ povedal bezvýrazným hlasom. „Pomýlil si číslo domu.“

*Radšej zavolaj 9-1-1, 1-1-0,
inak ťa nikto nebude hľadať.
Alebo daj svojmu životu zbohom
a odpočívaj v pokoji.*

MAJAN – Junkie

4

ALEXANDER ZORBACH
O TRI DNI NESKÔR

Rezné rany na koži trinásťročného dievčaťa mala na svedomí skúsená ruka. Zasnúť krv bola stará možno dva dni. Rovnako aj krvná podliatina veľkosti päste a rana, ktorú zanechala na stehne zahasená cigareta.

„Je vám už jasné, s akou perverznou sviňou máme do činenia?“ spýtal sa Klaus Althof. Spodná pera sa mu chvela od zúrivosti a snažil sa šepkať, čo vôbec nebolo nutné, lebo jeho dcéra Antonia bola vo svojej izbe a nemohla ich počuť. „Ten psychopat si to určite užíval. Len sa na *to* pozrite ešte raz!“

Ani ma k tomu nemusel vyzvať. Nemohol som inak, ako zízať na strašné fotografie dokumentujúce Antoniine zranenia, a vadil som sa sám so sebou.

Časom som začal veriť, že príčinou všetkého zla je chýbajúca odpoveď na otázku: „Prečo žijem?“ Nemám na mysli všeobecný zmysel života, o ktorom od prvopočiatku diskutujú filozofi a prírodovedci. Stačila by mi odpoveď, ktorá by sa týkala iba mňa: „*Prečo som vlastne ja, Alexander Zorbach, tridsaťdeväť rokov, výška meter osemdesiatpäť, váha deväťdesiatdva kilogramov, na tomto svete?*“

Služi môj život nejakému vyššiemu cieľu? Alebo je moja existencia bezvýznamným vrtochom vesmíru? Malo zmysel, že som sa ako policajt snažil zachraňovať ľudské životy, až som zastrelil pomätenú ženu, než stačila zhodiť z diaľničného mosta bábätko, ktoré uniesla z nemocnice?

Je niekde nejaká vyššia inštancia, ktorá ma pochváli za to, že keď som po prepustení z policajnej služby pracoval ako investigatívny novinár, vyslobodil som dieťa z pazúrov